

Coperta: Vlad Gruia www.pixelfarm.ro

Redactor: Cristina Tudorakis

Tehnoredactor: Annemarie Duncan

www.editura-rhea.com

proiect susținut de Asociația Culturală Ler

Toate drepturile asupra acestei lucrări aparțin autorului.

Reproducerea totală sau parțială a acestei lucrări fară acordul scris al autorului reprezintă infracțiune.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LUPAȘ SFINTEȘ, VASILE

Răstignit între cruci / Vasile Lupaș Sfinteș. - Târgoviște : Editura Rhea, 2019

3 vol.

ISBN 978-606-94604-7-4

Vol. 3. - 2019. - ISBN 978-606-94604-4-3

821.135.1

I

Justitia nu are vămi. Doar cerurile au... Și ce este scris pentru oameni mai poate fi întors doar cu sabia sau cu fapte îngerești.

Pentru Mihnea, Ler, Stroe și Marcu pustiaia își deschidea în acea dimineață porțile ei de spini și jar. Îi aștepta. Tăcută, vicleană, fără veste.

În spatele cavalerilor, tot mai departe, Târgoviștea își murmura vitează și grăbită nădejdile pentru vremurile ce aveau să vie.

Ulițele duceau, ca niște izvoare vii, către toate satele și orașele Valahiei vestea cea bună: Radu Voievod s-a izbit cu turci și luând tărie din tăria neamului său i-a călcat în picioare și i-a trecut prin sabie!

Doar proștii se mai mirau de răzvratirea lui Radu. Coapsa sultanului purta încă rana făcută de micuțul Radu, demult, când Mahomed voise să spurce cinstea creștinească a prințului roman¹. Proști și înțelepți laolaltă se întrebau acum ce va face Radu Vodă până la capăt. Se va bate cu turci sau voia doar să-i sperie cât să domnească singur, după inima sa, în pace și în oarecare ascultare de ei?

¹ Cronicarul grec Laonic Chalcocondil, contemporan cu Radu și Vlad Drăculea descrie în lucrarea **Expuneri Istorice** episodul în care prințul Radu respinge energetic intențiile necuvântoase ale Tânărului Mahomed.

Trecuse mai bine de un ceas de când Mihnea, Stroe, Marcu, Ler și Cătălina țâșniseră prin porțile arzând ale orașului cu drum către temnița lui Vlad de la Buda. Munții se apropiau cu repeziciune acoperind cu pacea lor zumzăitul și neliniștea Târgoviștei.

- Nu credeam să mergem după Vlad aşa curând! zise Stroe cu bucurie în glas.

- Ei, parcă nu m-aș văita pentru atâta pricină! râse și Marcu. Dar tu, frate Ler, ce te-ai posomorât aşa? Ori nu te-ncrezi în Radu?

- Lăsă-l! șopti Mihnea atent la privirea fără tihnă a blondului.

Nimeni nu mai zise nimic. De o mie de ori și de încă o mie se încrezuseră în simțurile de fieră ale lui Ler și tot de atâtea ori scăpaseră din primejdii fără seamăn. Câteva clipe grele trecuă până când, deodată, Ler își struni calul și rămase tăcut cu palma în sus cerând și celorlalți să se opreasă. Țintea cu ochii mijiji munții din față, de parcă ar fi vrut să deslușească cine știe ce vrajă sădită acolo în calea lor.

În față ne așteaptă ceva! O să fie prăpăd mare și o să ne împuținăm! La Vlad nu o să mai ajungem cu toții.

Pe față de obicei râzândă a lui Stroe apărură urmele adânci ale îngrijorării.

- Atunci să dăm roată pe la Castelul lui Iancu din Hunedoara. Doar nu trebuie să urcăm musai prin pasul Branului și pe la Brașov! Se cade să facem aşa, decât să piară unul dintre noi, interveni Cătălină.

- Nu avem timp de prăpădit, Cătălină! răspunse Mihnea. Turci vor afla spre seară de răzvratirea lui Radu Vodă și vor trimite ostire asupra Târgoviștei. Ai noștri sub comanda lui Cazan i-or ține pe loc, dar e nevoie de Vlad

Vodă cât mai iute acasă. Fără el, credința oamenilor e slabă! Iar în Radu încă nu avem incredere. Dacă va fi să piară aici, unul dintre noi... fie! Facă-se voia Domnului!

- Așa este! Dacă la Buda ajunge un singur om și-i dă de știre lui Vlad să vină acasă înseamnă că noi toți ne-am ținut de slujba ce ni s-a dat! Prețul e bun!

- Cine să ne aștepte în față, tată? întrebă speriată Cătălina. Turcii și tătarii nu urcă niciodată la munte, iar din partea ungurilor nu avem a ne teme, suntem pe pace cu ei.

- Asta nu știu... Dar ceva rău ne pândește în față! Până să ajungem la Bran, la castel, o să aflăm.

- Să fim cu băgare de seamă! Până trecem spre Brașov, o să ne ținem departe de drum, mergem numai prin codru! poruncă Mihnea.

- Eu am să merg înainte. Să așteptați aici un ceas, apoi să porniți în urma mea! Dacă eu n-oï mai fi, vă continuați drumul până la Corvin și să faceți ce trebuie făcut. De sufletul meu să nu grijiți! Nu avem vreme pentru jelit și îngropăciuni.

- Mihnea, nene Stroe! Nu-l lăsați să meargă singur! strigă Cătălina.

- Taci, copilă! Dacă te-ai fi făcut în oștean aşa cum am crezut că poți, ai fi știut că nu avem de ales. Fiecare dintre noi ar muri în locul lui. Dar unul singur are putere și minte să răzbată peste primejdile ascunse: Ler!

Cavalerul blond descălecă și porni în sus, printre brazi ce-i înveleau făptura și pașii ascunzându-l ochilor celorlalți.

Cărarea tăiată în liniște de către Ler prin frunzele moarte de sub copaci mergea drept, fără obișnuitele ocolișuri care să mai îndulcească greul urcușului. Paloșul greu care

odihnise până atunci pe spatele cavalerului era scos din teacă și aștepta înfrigurat în mâna lui Ler. În jur, pădurea primea căută razele reci și răzlețe ale înscrierii. După numai câteva clipe, cavalerii îl pierduseau cu totul din ochi pe „fratele” lor. Știința lui în a se furia îl făcea să găsească iute drum tăiat întocmai prin spatele copacilor mai groși și mai buni de adăpost, în caz de primejdie.

Mihnea făcu semn celorlalți și se afundări și ei cam o sută de pași înspre inima pădurii. Apoi, așteptără.

Rezemați de copaci, valahii încercau să păcălească, să urnească mai iute timpul ce se scurgea leneș. Stroe ascuțea o creangă mare de brad făcând-o mai întâi în suliță lungă, apoi în girid de cel scurt trucesc și tot ciopli și ciopli afundat în gânduri până când din ramura cea lungă nu mai rămase decât un ciot ceva mai scurt decât hangerul său. Mihnea, atât de cumpătat în alte dăți, nu mai suferi neliniștea și sări în picioare.

- Merg și eu! Nu vă mișcați de aici decât dacă primiți semn de la mine. Dacă nu auziți nimic și nu mă întorc, vă întoarceți și mergeți pe ocolite spre Brașov!

- Nu! zise Stroe. Mergem toți! Liniștea din față e mincinoasă! Haidem!

Cei patru își apucăra căii de căpăstru și porniră atenții spre hotarul cu Transilvania.

De sub covorul moale al frunzelor se întindeau spre ei din ce în ce mai multe limbi de gheăță și de zăpadă.

Curând, și ultimii stejari rămaseră în urmă, iar zăpada căzută printre brazi acoperi cu totul copitele cailor arătând deslușit urmele jivinelor care trecuseră pe acolo. Urme de cai sau de oameni, însă, nu se arătau nicăieri.

Pe neașteptate, Mihnea, Marcu și Stroe se aruncă

spate în spate și cuțitele lor zburără toate cam la douăzeci de coti înălțime spre jumătatea unui brad ce le stătea în față. Nedumerită, Cătălina, rămasă în afară cercului închipuit de cavaleri, își trase sabia căutând cu privirea în toate părțile deodată. De sus din brad se prăbuși la picioarele lor un trup vânjos, învesmântat în piei groase de oaie. Umerii largi de luptător încercat, pielea galbenă și ochii mici, negri povesteau cavalerilor de o primejdie nebănuită: dăduseră tătarii!

Cele trei cuțite înfispe unul lângă celălalt în gâtul păgânului ferecaseră ca într-un cufăr de fier orice strigăt sau geamăt de moarte.

Cercul cavalerilor se deschise ca într-un dans dinainte învățat și se închise din nou după numai o clipă, păstrând în bună pază, la mijloc, viața Cătălinei. Patru perechi de ochi scrutără copacii dimprejur atenți la cea mai mică mișcare, la cel mai mic foșnet.

- Sunt tătari! șopti Mihnea după o vreme. Ei își aşază străjile în cruce. O să mai fie doi cam la o sută de pași de-aici înainte și apoi la încă o sută de pași încă unul. Pădurea e deasă și nu cred că ne-au simțit. Grosul hoardei lor e mai departe.

- Ce caută tătarii aici, sus? Și cum de nu i-am știut că sunt în Valahia? se miră Cătălina.

- Se vede treaba că sunt înțeleși cu turcii! răspunse Mihnea îngândurat. Au urcat până aici fără să prade în drum cum le e obiceiul. Rostul lor e să pândească cetatea Târgoviștei și dacă ar primi veste că Radu s-a răzvrătit, să se repeadă în ajutorul turcilor de acolo.

- Da, trebuie că i-a tocmit sultanul drept ajutoare și iscoade! zise Stroe înciudat. S-au gândit bine să stea taman

aici. În felul acesta ar prinde iute de veste și dacă ne-ar veni ajutoare dinspre Transilvania. Atunci s-ar repezi pe caii lor iuți înspre Târgoviște să facă ceva stricăciuni și iscoadele lor ar lua drumul spre Dunăre să dea stire ienicerilor lui Mehmet.

- E rău dacă l-au pris pe Ler! Pentru oricare altul dintre noi poate ar fi avut milă. Pentru el nu...

- De ce, spui asta, nene Mihneo? întrebă oprindu-și plânsul Cătălina.

- Lasă acum! interveni Marcu. O să afli și povestea asta când o fi timpul!

- Stroe, tu mergi în stânga. O iei și pe Cătălina cu tine. Marcule, tu mergi în dreapta și ne scapi de straja tătarilor. Eu o să merg înainte și o să-l omor pe cel mai de lângă tabăra. Aveți grija, se ascund bine și au învățat a sta nemîscăti ceasuri întregi!

Nu dură mult și două bufnituri se auziră în același timp urmate imediat de o a treia. Străjile tătarilor închiseseră ochii lor cei răi pentru totdeauna.

La cincizeci de pași de una din acele creste care frâng uneori în pădure drumurile de munte, cei trei cavaleri se regrupară teferi, fără să fi fost simțiți de restul tătarilor. De dincolo de creastă ajungeau până la ei zgomote nedeslușite. Cei patru valahi grăbiră de-a bușilea către creastă ținându-și trupurile cât mai aproape de pământ.

În mijlocul luminisului larg deschis în față, Ler zacea însângerat, trântit în zăpadă. Stroe acoperi iute cu mâna gura Cătălinei stăvilind strigătul de groază ce se năștea în sufletul fetei. Ochii ei se zbătură câteva clipe ca aripile unei păsări hăituite și apoi se pironiră, căscați larg, în cerul de gheăță.

Strânși în jurul lui Ler, o sută de oșteni fioroși, străini pământului Valahiei, ascultau rânjind vorbele căpeteniei lor

Tordung. Marcu, singurul care pricepea graiul, șopti către ai săi:

- Zice că sunt douăzeci de ani de când e pus preț pe capul lui Ler, dar acum sunt sub porunca sultanului și nu-l pot omorî. Gândesc să-l ducă plocon lui Mehmet!

- Da, parcă cineva ar putea să-l ia pe Ler prins de viu? scrâșni înciudat Stroe. S-a bătut cu ei toți și l-au doborât!

- Așa e! răspunse Mihnea. Mă tem că nu or să scape prilejul să-l omoare și să se laude mai pe urmă cu aşa pradă de soi. Știm cu toții ce le-a făcut Ler în tinerețe și câtă obidă au strâns tătarii.

De dincolo de creastă, răsună o altă bufnitură surdă. Izbit în vîntre, Ler se chircise și mai mult, gata să-și dea sufletul.

- Ni-l omoară! Hai peste ei! zise Stroe încercând să se ridice în picioare.

- Așteaptă! Așa pierim cu toții. Îl opri Mihnea. Pe Vlad cine-l mai scapă?

- Voi să rămâneti aici! Știți ce aveți de făcut! Eu am să-mi duc legământul până la capăt! glăsui Marcu ridicându-se în picioare, aşa fel încât tătarii să-l vadă.

- Oprîți omorul! strigă el către păgâni. Tordung! Ascultă la mine! Eu sunt cavalerul Marcu din garda Măriei Sale...

Făptura lui Marcu se ascuțise în sus, ochii i se mijiseră ca atunci când încerci să limpezești întunericul dinaintea ta. Trupul mare și lat părea mai înalt și mai suplu. Era un leu ce se pregatea să sară peste căteii care îl lătrau de la distanță.

- Știu cine ești, nebunule, care vii să-ți cauți moartea! Te știm după stat și după nume! Acum v-am prins pe amândoi!

- Nu ai prins pe nimeni! Eu am venit singur, iar lui Ler ai să-i dai drumul! Aici, în țara românilor, numai noi putem porunci!

- Ce vorbești acolo, valah turbat? Nu mai ai scăpare! Și cum de știi graiul nostru?

- Te-am auzit, Tordung, spunând că sultanul turcilor, căruia tu și ai tăi îi pupați picioarele, se va bucura peste poate dacă îl duci pe unul dintre noi să-i fie prins. Că o să îl poarte pe Ler prin tot imperiul vostru sau o să-l oblige să vă fie general, să vă aducă victorii.

- Acum o să-i duc doi cavaleri, nefericitule, iar răsplata o să-mi fie înzecită!

- După cum vezi, Ler o să moară mai-nainte să asculte de voi. Judecă singur și alege cu folos! Primește târgul meu: dă-i drumul fratelui meu și eu am să vin să slujesc sultanului. Până treceți Dunărea, nu aveți a vă teme din partea noastră.

Unul dintre sălbaticii lui Tordung se repezi în fugă cu securea ridicată, gata să-l lovească în cap pe român. Fără să se uite bine la el, Marcu îi trânti un pumn atât de năprasnic, încât capul păgânului trosni ca un lemn rupt și atârnă o clipă spre spate fără a se mai ține de șira spinării. Apoi, trupul mongolului se prăbuși fără viață în zăpadă.

Tătarii traseră cu toții săgețile și le chitiră în arc.

- Stați, porunci Tordung! Ne trebuie viu! Lăsați săgețile jos!

Marcu părea că putea să-l facă scăpat pe Ler, dar curajul său nebunesc putea să însemne și pieirea amândurora. Sau poate că ceilalți doi cavaleri vor dibui ca întotdeauna o

cale să îi alunge pe tătari și să iasă cu bine din încercarea asta. Sau poate vor muri cu toții, inutil, fără să-și ducă la bun sfârșit drumul către Buda și înapoi. Cătălina nu mai avea putere să îndure toate gândurile negre ce i se perindau prin fața ochilor. Se cufundă iarăși în leșinul care o păzea de răul lumii, agățându-se cu ultimele puteri de rugă speriată pe care începuse a o striga șoptit lui Dumnezeu.

- Bagă de seamă la vorbele mele, tâlhar fără țară! Dacă îți dă numai prin cap să nu-ți ții vorba, vei muri aici de mâna mea, de paloșul lui Stroe sau de cuțitul lui Mihnea! Undeva, în pădurea asta, frații mei te pândesc! Oricâtă ati fi de mulți, ei te vor ajunge și te vor stârpi!

- Mihnea și Stroe sunt aici? șopti însăspaimântat Tordung.

La auzul temutelor nume ale valahilor, tătarii tresăriră ca la o bubuitură de tun și își îndoiau genunchii speriați, gata să se arunce la pământ în orice clipă. Ochii lor mijîți rătăceau repede de la un copac la altul, căutând în spatele fiecarei ridicături de pământ și în dosul fiecarui măces rebegeat de frig. Tăișurile românilor, fermecate și călite în blesteme doar de ei știute puteau prinde trup din aer aşa cum știa fiecare fiecare oștean al lui Tordung. Moartea putea veni oricând, de oriunde.

- Doi dintre oamenii tăi să-l ducă pe Ler după creasta din spatele meu! Cu grija, să nu-l vătămăți mai tare! Restul, apucați spre Dunăre! Eu am să merg în fruntea voastră. În felul asta, valahii vă vor lăsa cale liberă.

- Să juri mai-nainte! Să juri pe cartea voastră sfântă, aşa cum ai zis! Să te prinzi că ai să vii căpitän de oști turcilor și ai să fii credincios Slăvitului Mahomed!

- Fără grabă, Tordung! scrâșni Marcu. Am să mă bat pentru sultan și am să-i învăț pe ienicerii lui meșteșugul armelor. Dar niciodată nu am să vin cu război peste Valahiile mele. Nici în Muntenia, nici în Moldova, nici în Transilvania!

- Nu te tocmi, ghiaurule!

Tordung vră să continue, să smulgă de la valah cât mai multe jurăminte, dar privirea de cremene a lui Marcu îi spuse deslușit că un singur cuvânt în plus l-ar fi costat viața.

- Atunci aşa să fie, valahule! Sultanul mă va răsplăti cu vîrf și îndesat pentru darul asta! Acum jură!

De la piept, Marcu scoase cu grija o Biblie mică și veche. O sărută și vorbi tare, clar, ca un condamnat la moarte după strigarea ordinului de execuție.

- Mă jur în fața lui Dumnezeu și a ta, Tordung, care prin viclenie ai căpătat asupra mea drept de viață și de moarte, să fiu credincios sultanului și să merg oriunde îmi va cere el. Mă mai leg ca în clipă în care Mahomed sau altcineva îmi va cere să aduc pârjol și moarte peste români, acela va cădea fulgerat de mâna mea, căci milă nu o să mai am!

- Așa, valahule! râse șerpește Tordung. Acum te cred! Ti s-a dus vestea că nu îți calci cuvântul niciodată, nici chiar în fața dușmanilor! Pentru liniștea ta, am să-ți jur și eu!

- Nu te oșteni de pomană! De la oameni care umblă după prădăciune și omor nu am a lua jurăminte! Cuvântul tău nu face două parale! Te știu că ai să-ți ții vorba de frica lui Mihnea și de dragul galbenilor lui Mahomed! Asta mi-e deajuns!

Sus pe creasta ce tăia pădurea și viața lui Marcu în două, Mihnea și Stroe se ridicaseră în picioare în văzul